

fandt Mage til i hele Byen. Lige overfor sine Vinduer havde han Slotskirken med den grønne Kuppel, og tilhøjre saae han ned til det lille Sildetorv ved Assistenshuset og det stille, døde Kanalparti mellem Prinsens Palæ og Thorvaldsens Gravminde. Men tilvenstre havde han Slotspladsen med Rytterstatuen, og mellem Holmens Kirke og Børsen aabnede der sig et vidtstrakt Skue ud over Kanal-Indsejlingen med dens Skibsmaster og gamle Pakhusgavle. Allerbagest i dette livlige Havnebillede — højt op over Dybdens Taagedis — hævede sig luftigt som i en Drøm Vor Frelzers-Kirkens Spir med den gyldne Kugle, der paa klare Dage lyste paa Himlen som en Sol.

Det var dog slet ikke for Udsigtens Skyld, Johannes Gaardbo havde valgt sin Bolig her, men paa Grund af Stedets centrale Beliggenhed. Han var en optaget Mand. I Rigsdagen viste han sig dog kun, naar Debatten kunde tænkes at ville berøre Kirkens Anliggender, eller naar Valgkresens særlige Interesser krævede hans Nærværelse der. Det var Arbejdet i Menigheden, han ofrede alle sine Tanker; og skønt han havde Ord for at være bleven Modepræst for Bourgeoisiets Damer, var det nu som før Kirkens Samaritangerning, der først og fremmest optog ham. Det var i Byens allerfattigste Arbejderkvarterer, han helst missionerede. Der var ikke den Baghustrappe saa mørk og uhyggelig, ikke det Kammer saa elendigt, at han lod sig afskrække, naar det galdt at bringe Kirkens Trøst til et Menneske i Nød. Hans Dag var en evig Vandren. Om Aftenen talte han som Regel ved et eller andet Møde, men bagefter kunde han igen sidde ved en